

Pels meus morts

Sílvia Cópulo, periodista

Article publicat originalment a El Periódico de Catalunya

<http://www.elperiodico.cat/ca/noticias/opinio/pels-meus-morts-4516214>

Divendres, 18 de setembre del 2015

Pablo Iglesias, no sé què sap vostè, però de nosaltres, res, i menys encara dels nostres morts. Quan ha vist la trencadissa, s'ha disculpat. Ho ha fet tard i malament, de manera que ara als seus mítings ja no esmenta els nostres avis andalusos o murcians, aquells que, segons la seva cridòria, ara l'haurien de votar a vostè, un partit d'obediència espanyola, que això és el que ve a defensar a Catalunya.

M'han sabut greu les seves paraules, i m'han fet presents **Juan i Sebastiana**, els meus avis materns. Van arribar a Catalunya, com tants altres milers de persones, perseguint una esperança. Volien feina, pa a taula i un futur per a les seves filles. Tots dos es deien **Martínez**, que és el meu segon cognom. De seguida que van arribar es van barrejar amb la gent d'aquí i van voler aprendre'n l'idioma. Uns eren els altres, i tots som nos-altres.

Recordo que de petita mirava a la tauleta de nit de la meva mare el llibre *Els altres catalans*, de **Paco Candel**. Llegia el títol i ja llavors em preguntava qui eren els altres. Uns altres, sí, però catalans també, va escriure **Candel**. Un sol poble. Quan l'escriptor narrava com de magres les passaven els nouvinguts i com treballaven per prosperar, estava construint una societat més justa i igualitària, una de sola, la dels catalans i catalanes. Vaig tenir la sort de conèixer-lo anys més tard conversant-hi davant del micròfon i poder mirar-li els ulls petits, savis i compromesos.

I després de tot, després que des de totes les posicions socials i polítiques, aquesta Catalunya s'hagi alçat amb els que tenen vuit cognoms catalans -que són molt pocs-, i també amb els que en tenim tres, o dos, o cap, i s'hagi conjurat per construir el present junts sabent que aquesta és precisament una de les seves forteses, arriba vostè remonent orígens i atorgant identitats. S'atreveix a pesar la catalanitat i ens reclama el vot a nosaltres, els que segons vostè som menys catalans, utilitzant la memòria dels nostres avis. No vull pensar que és un desvergonyit, així que més m'estimo creure que es tracta simplement d'ignorància. Alguns diuen que és pura desesperació per compensar una candidatura que no acaba d'anar. Per això furga en els ancestres.

Si el dia 28 de setembre, Catalunya es lleva havent dit *sí* a organitzar-se independentment, continuarem tenint sang andalusa o murciana a les nostres venes. Els nostres afectes es mantindran intactes. Continuarem estimant els nostres cosins i podrem continuar teixint complicitats amb Espanya.

El poder i la identitat

¿De què parlem, doncs? Parlem de poder. De poder decidir com ens organitzem. En quin Estat volem ubicar-nos. Quin Estat volem ser. Es tracta de poder i no d'identitat; la identitat és única. I si, per un instant, pensem en els nostres morts i volem ser-los fidels, llavors no hi ha dubte. Ells van escollir Catalunya.

Por mis muertos

Sílvia Còppulo, periodista

Artículo publicado originalmente en El Periódico de Catalunya

www.elperiodico.com/es/noticias/opinion/por-mis-muertos-4516214

Viernes, 18 de septiembre del 2015

Pablo Iglesias, sabe usted poco o nada de nosotros y mucho menos de nuestros muertos. Visto el estropicio causado, tarde y mal se ha disculpado, y en los últimos días ya no menciona en sus mítines a **nuestros abuelos andaluces o murcianos**, aquellos que, según sus gritos, ahora le votarían a usted, un partido con obediencia española, que eso es lo que usted viene a defender en Catalunya.

Sus palabras me han dolido, y se me han hecho presentes **Juan** y

Sebastiana, mis abuelos murcianos maternos, que llegaron a Catalunya, como otras tantas miles de gentes, persiguiendo una esperanza. Buscaban trabajo, pan y futuro para sus hijas. Se apellidaban los dos **Martínez**, que es mi segundo apellido. Apenas llegar se fundieron con los de aquí y adquirieron el idioma. Unos eran los otros, y todos somos nosotros.

De niña, recuerdo en la mesilla de noche de mi madre el libro *Els altres catalans*, de **Paco Candel**. Leía el título y entonces me preguntaba quiénes eran esos otros. Otros, sí, pero catalanes también, escribió. **Un solo pueblo**. Cuando **Candel** narraba las estrecheces y los anhelos de los recién llegados, trabajaba para incluir, para construir una sociedad más justa e igualitaria, una sola, la de los catalanes. Tuve la fortuna de conocerle años más tarde, y mirarle esos ojos pequeños, comprometidos y sabios conversando tras los micrófonos.

Y después de todo, después de que desde todas las posiciones sociales y políticas esta Catalunya se haya construido con los que tienen ocho apellidos catalanes -que son muy pocos- pero también con los que tenemos tres, o dos, o ninguno, y se haya conjurado para construir el presente juntos, sabiendo que esta es una de sus mayores riquezas, llega usted **revolviendo orígenes y otorgando identidades**. A gritos se atreve a pesar la catalanidad, y se dirige a nosotros, a los que según usted somos menos catalanes, para reclamarnos el voto usando la memoria de nuestros abuelos. Como no le quiero suponer desvergüenza, pensaré que es simple ignorancia. Algunos dicen que pura desesperación para compensar una candidatura que no acaba de arrancar. Por eso hurga en los ancestros.

Si el 28 de septiembre Catalunya se levanta habiendo dicho *sí* a organizarse independientemente, seguiremos teniendo sangre andaluza o murciana en nuestras venas. Intactos los afectos, **seguiremos queriendo a nuestros primos**, y, como siempre, podremos tejer complicidades con España.

El poder y la identidad

¿De qué hablamos, pues? Hablamos de poder. De poder decidir cómo nos organizamos. En qué Estado queremos estar. Qué Estado queremos ser. **Se trata de poder y no de identidad, que la identidad es única**. Y si por un momento pensamos en nuestros muertos y en serles fieles, entonces ya no cabe duda alguna. Ellos escogieron Catalunya.